

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ЧЕТВРТИ ОДДЕЛ

ЛАТОНЕН против ФИНСКА

(Жалба бр. 29576/09)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

17 Јануари 2012 година

КОНЕЧНА

17/04/2012

Оваа пресуда е конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

ЛАТОНЕН против ФИНСКА-ПРЕСУДА

Во предметот **Латонен против Финска**,
Европскиот суд за човекови права (Четврти оддел),
заседавајќи во совет составен од:
Lech Garlicki, *Претседател*,
David ThórBjörgvinsson,
Päivi Hirvelä, George Nicolaou, Ledi Bianku,
Zdravka Kalaydjieva, NebojšaVučinić, *судии*, и Lawrence Early,
Секретар на Одделот,
Расправајќи на затворена седница на 13 Декември 2011 година,
Ја донесе следнава пресуда, усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката е иницирана со апликација (бр.29576/09) против Република Финска поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи („Конвенцијата“) од страна на Финскиот државјанин, г-дин Мика Латонен (“жалителот”), на 29 Мај 2009 година.

2. Жалителот беше застапуван од г-дин Хеики Сало, адвокат од Хелсинки. Владата на Финска (“Владата”) беше застапувана од нејзиниот агент г-дин Арто Косонен од Министерството за надворешнои работи.

3. Жалителот изнесе наводи дека неговото право на слобода на изразување било повредено согласно член 10 од Конвенцијата .

4. На 12 јануари 2010 година апликацијата согласно член 10 од Конвенцијата беше комуницирана до Владата. Исто така беше одлучено истовремено да се одлучува за допуштеноста и основаноста на жалбата (член 29 § 1).

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

5. Жалителот е роден 1970 година и живее во Хелсинки.

5. Жалителот е новинар и е одговорен уредник на месечното списание *Алиби*, чија специјалност се извештаи за кривични дела и има тираж приближно 32,000. Издавачот на *Алиби* е г-дин *Yhtyneet Kuvalehdet Oy*.

6. На 29 јули 2003 година Ј., полицаец, запрел непознато лице на патот и ја употребил својата полициска легитимација за да му го одземе возилото поради итни причини, како што навел. Потоа заминал возејќи со голема брзина. Откако автомобилот се расипал, Ј. се обидел да одземе друго возило на истиот начин. Лицата од вториот автомобил биле двајца полициски службеници во цивилна облека, кои го набљудувале сообраќајот. Откако им се заканил на полицајците со насилство, Ј. продолжил кон својата дестинација. Неговата брзина била помеѓу 160 и 185 км на час во зона каде што границата изнесувала 80 до 100 км на час. Кон својата цел, Ј. бил уапсен од страна на полицијата и обвинет за кражба на возило и разни други дела.

7. Набрзо по неговото апсење, Ј. дал ексклузивно интервју за одреден надомест на неделникот наречен *7-päivää*. Во интервјуто неговото вистинско име не било откриено, но била искористена негова слика (лице во профил) и во статијата било споменато дека во тоа време бил подложен на принудно лекување во душевна болница. Исто така Ј. понудил да даде

интервју и за Алиби (апликантот) за против надомест, но понудата била одбиена од страна на апликантот.

8. На 3 февруари 2004 година, во расправата пред Основниот суд (käräjäoikeus, tingsrätten), J. се изјаснил за виновен по однос на поголемиот дел од обвиненијата. Судот наредил J., во согласност со неговото барање, да се подложи на психијатриско испитување за да се утврди дали тој, во тоа време, бил кривично одговорен за своите постапки.

9. Во изданието на Алиби од март 2004 година била објавена статија за J. и неговиот случај. Статијата била напишана од страна на апликантот. Информациите во статијата се базирале на јавни судски документи кои жалителот ги добил од Основниот суд по сослушувањето на 3 февруари 2004 година. Статијата го содржела името на J., неговата година на раѓање, некои основни податоци за него и неговото сегашно работно место, детали за инцидентот од 29 јули 2003 година и информација дека J. побарал да биде подложен на психијатриско испитување пред судот да донесе конечна одлука и дека му било наредено да го стори тоа од страна на судот.

10. На 26 мај 2004 година, Основниот суд во Мустасари го прогласил J. за виновен по сите обвиненија, но, бидејќи се докажало дека не бил кривично одговорен за своите постапки, судот ја поништил казната.

11. На април 15 2004 година J. поднел жалба до финскиот Совет за мас-медиуми (Julkisen sanan neuvosto, Opinionsnämnden for massmedier) за предметното прашање на случајот. На 18 август 2004 година, Советот утврдил дека

апликантот ја прекршил добрата новинарска пракса со објавување на името на Ј.и информации во врска со неговото психолошко испитување. Советот му дал на апликантот предупредување.

12. На 19 Септември 2004 година Ј. побарал полицијата да истражи дали апликантот сторил кривично дело " повреда на приватниот живот поради дистрибуција на информации "(yksityiselämää loukkaavan tiedon levittäminen, spridande AV information som kränker Privat Livet) со неговата статија. Ј. исто така побарал апликантот да му плати во прилог на судските такси и 15.000 € (евра) отштета за душевно страдање предизвикано од статијата во прашање.

13. На 31 декември 2004 година јавниот обвинител одлучил да не превземе кривично гонење поради немање доказ или можна причина за да го поткрепи обвинението. Тој открил дека психијатриската оценка и одлуката да му се нареди на едно лице да се подложи на такво испитување биле составен дел на извештајот за кривично дело. Понатамошни коментари за здравјето на Ј. не биле напишани во статијата. Покрај тоа, при урамнотежување на слободата на изразување наспроти заштитата на приватноста, тој се согласува дека втората бара необјавување на име на Ј.. Сепак, причините за откривање на името на Ј., особено фактот дека Ј. бил полициски службеник, тежината на обвиненијата против него и потребата да се разоткријат други локални полициски службеници, се мерат потешко. На тој начин, нема кривично дело.

14. На 23 март 2005 година Ј. поднел жалба до Јавниот обвинител (valtakunnansyyttäjä, riksåklagaren), кој на 20 јули 2006 година наредил да се подигне обвинение против апликантот.

15. На 15 јуни 2007 година, Основниот суд го осудил апликантот заради повреда на приватниот живот поради дистрибуција на информации и му наредил да плати 30 дневна-глоба во вкупен износ од 1170 евра, прилагодени на неговиот приход. Покрај тоа, на апликантот му било наредено да ги плати и судските трошоци на Ј. во износ од 5,896.21 евра плус камата. Барањето на Ј. за нематеријална штета било отфрлено без испитување на основаноста од причина што истото не било упатено како барање за надомест на штета против издавачот на *Алиби*, Yhtyneet Kuvalehdet Оу, кој ја сносел главната одговорност, согласно закон. Судот забележа дека Ј. бил искусен полициски службеник чии должности биле вклучени во остварувањето на јавните овластувања, но дека тоа не било од висока категорија. Кривичните дела не биле извршени во канцеларија, но се случиле за време на слободното време на Ј. Проценките со кои бил обвинет Ј. како и информациите за неговиот недостаток на кривична одговорност и неговата волја да се подложи на психијатриско испитување биле јавни. Меѓутоа, сите информации од јавен карактер не било нужно да бидат објавени. Кривичните дела извршени од страна на Ј. биле обични и не многу сериозни. Од друга страна, локалниот интерес во овој случај бил до толку исклучок што било разумно да се пишува за дела извршени од страна на Ј. и за неговата ментална состојба. Апликантот бил свесен за фактот дека Ј. бил душевно болен во времето на објавување. Објавувањето на името на Ј. не ја зајакнало новинарската порака на апликантот ниту пак било основано на некој друг начин. Името на Ј. не биле

откриено во ни една друга статија. Фактот дека Ј. дал интервју за печатот не го променил исходот на постапката на апликантот од причина што Ј. не бил во можност да ги оцени последиците од неговите постапки поради неговата ментална болест.

16. По осудата на апликантот, различни медиуми објавиле историја за тоа, споменуваќи го неговото име и професија. Некои од нив исто така ставиле и слика од апликантот. Тој не ги оспорил известувањата на медиумите.

17. Со писмо од 12 јули 2007 година апликантот поднел жалба до Хелсиншкиот Апелационен суд (hovioikeus, hovrätten), тврдејќи, *inter alia*, дека објавувањето на информации од јавен карактер не е во рамките на доменот во Глава 24, дел 8, од Кривичниот законик и дека во секој случај недостасувала намера.

18. На 10 јули 2008 година Апелациониот суд ја потврдил одлуката на понискиот суд. Судските такси кои требале да се платат од страна на апликантот биле намалени на 4000 евра плус камата. Барањето за нематеријална отштета било одбиено како предвремено бидејќи истото не било упатено против Yhtyneet Kuvalehdet Oy. Судот утврди, во прилог на образложението на Основниот суд, дека кривично дело не е приватно прашање на сторителот. Сепак, судењето на Ј., сеуште било во тек кога спорната статија била објавена. Поради неговата ментална болест, тој не бил во можност да разбере дека неговите постапки или судењето ќе привлече повеќе публицитет отколку вообичаено. Чинот на апликантот бил намерен бидејќи тој морал да знае и било извесно дека

објавувањето на информациите би довело до страдање или би му нанело штета на Ј.

19. Со писмо од 8 септември 2008 година апликантот поднел жалба до Врховниот суд (korkein oikeus, Högsta Domstolen), со истите основи за жалба кои веќе ги презентирал пред Апелациониот суд.

20. На 4 декември 2008 година Врховниот суд ја одбил жалбата. На Ј. му било дадено право на жалба во однос на прашањето за нематеријална штета.

21. На 6 мај 2009 година Врховниот суд го вратил прашањето за нематеријална штета назад до Основниот суд во Хелсинки на разгледување, бидејќи Yhtyneet Kuvalehdet Oy не бил поканет како тужен во случајот односно била оставена можност да биде сослушан по тоа прашање.

22. На 23 март 2010 година Основниот суд во Хелсинки го прогласил апликантот како одговорен за штетите. Тој наредил апликантот заедно со Yhtyneet Kuvalehdet Oy, да му платат на Ј. 10.000 евра плус камата, како и 3200 евра за трошоци. Дополнително, на апликантот му било наредено сам да му плати на Ј. трошоци во износ од 5,728.86 евра. Судот утврдил дека со објавувањето на името на Ј. на него и неговото семејство им предизвикал душевно страдање, особено поради тоа дека неговите измами биле наведени во написот. Статијата ќе влијае на репутацијата на Ј. трајно и со тоа Ј. тешко би продолжил да живее нормален живот. Ј. дал интервју за уште едно списание во кое неговиот идентитет не биле откриен. Затоа, фактот дека тој дал интервју не го намалило страдањето.

Во времето на интервјуто Ј. биле ментално болен и не бил во можност да ги процени последиците од интервјуто. Името на Ј. било објавено од страна на апликантот седум месеци откако Ј. ги сторил кривичните дела и за време на постапката пред Основниот суд.

23. Со писмо од 21 април 2010 година апликантот и Yhtyneet Kuvalehdet Oy поднеле жалба против одлуката на Основниот суд до Хелсиншкиот Апелационен суд, барајќи барањето за оштета да биде одбиено или барем намалено. Тие тврделе дека нематеријалната штета што Ј. ја претрпел не се должела на статијата на апликантот, туку била резултат на кривичните дела кои тој ги сторил.

24. На 5 ноември 2010 година Хелсиншкиот Апелационен суд делумно ја прифатил жалбата на жалителот и им нареди да му платат на Ј., заедно со Yhtyneet Kuvalehdet Oy, 5.000 евра плус камата, како и 2140 евра за трошоци. Покрај тоа, на апликантот му наредил сам да му ги плати на Ј. трошоците во износ од 4200 евра. Судот утврдил дека информациите во врска со менталното здравје на лицето се чувствителни информации чие објавување, заедно со името на Ј. придонеле за предизвикување на неговото страдање. Осудувањето на апликантот и наредбата да му плати нематеријална штета на Ј. не претставуваат неразумна санкција, дури и имајќи предвид дека конкретниот случај е исклучок од слободата на изразување. Фактот дека Ј. дал интервју за едно списание пред самото објавувањето на оспорениот напис веќе му било предизвикано страдање. Апликантот би можел да биде одговорен само за дополнителните страдања кои му биле предизвикани по тоа на Ј. со спорната статија.

25. На неодреден датум сите учесници во постапката поднеле жалба до Врховниот суд.

26. На 21 јуни 2011 година Врховниот суд ја одбил жалбата.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО И ПРАКСА

Уставни одредби

27. Член 8 од Уставот на Финска (Suomen perustuslaki, Finlands grundlag, закон бр. 731/1999) предвидува дека никој нема да биде прогласен за виновен за кривично дело или да биде осуден на казна врз основа на дело, што не е определено како казниво со Закон во времето кога било извршено. Казната за делото не може да биде потешка отколку што е предвидено со Закон во времето на извршувањето на делото.

28. Член 10 од Уставот го гарантира на секој правото на приватен живот. Според тоа,

"Приватниот живот на сите, честа и светоста на домот се загарантирани. Подетални одредби за заштита на личните податоци се утврдени со Закон.

Тајноста на писмата, телефонијата и други доверливи комуникации е неповредлива.

"Мерки против загрозување врз светоста на домот, а кои се неопходни со цел да ги гарантираат основните права и слободи или за истрага на кривични дела, може да се пропишат со Закон. Покрај тоа, одредби во врска ограничувања на тајност на комуникациите, кои се неопходни во истрагата на кривични дела што ја загрозуваат безбедноста на поединецот или општество или светоста на домот, за време на судење и безбедносни проверки, како и за време на лишувањето од слобода се утврдуваат со Закон".

29. Член 12 од Уставот се однесува на слободата на изразување и го предвидува следното:

"Секој има слобода на изразување. Слободата на изразување го подразбира правото на изразување, дистрибуирање и примање на информации, мислења и други комуникации без претходно спречување од никого. Подетални одредби за остварување на слободата на изразување се утврдени со Закон. Одредбите за ограничувања во врска со живописни програми кои се неопходни за заштита на децата може да се пропишат со Закон.

Документи и снимки кои се во сопственост на органите се јавни, освен ако нивното објавување од оправдани причини е посебно ограничено со Закон. Секој има право на пристап до јавни документи и снимки. "

Кривичен Законик

30. Глава 24, дел 8, од Кривичниот законик (.Rikoslaki, strafflagen; Закон бр.531/2000) гласи:

„Дистрибуција на информации кои предизвикуваат повреда на приватниот живот: Тој што противправно (1) преку употреба на средствата за јавно информирање, или (2) на друг начин јавно ќе шири информации, инсинуации или некоја слика од приватниот живот на друго лице, кој чин може да му предизвика на тоа лице штета или страдање, или предмет на презир на таа личност, ќе биде осуден за повреда на личниот углед и осуден на парична казна или максимална казна од две години затвор.

Ширење на информации, инсинуации или некоја слика од приватниот живот на лице во политиката, бизнисот, војавна институција или на јавна функција, или на слична позиција, нема да претставува повреда на личниот углед, ако тоа може да влијае на оценката на активности кои лицето на позиција кое е во прашање и ако тоа е потребно со цел справување со прашања од значење за општеството. "

31. Според travaux préparatoires (види: владин предлог-закон HE 184/1999), содржината на оваа одредба одговара на поранешната Глава 27, дел 3 (а), од Кривичниот законик. Измените и појаснувањата направени на постоечките одредби се главно од техничка природа. Одредбата, на тој начин сеуште ја ограничува заштитата на приватниот живот на лицата кои

имаат важни политички или економски овластувања. Функции во однос на кои заштитата на приватниот живот е помала по обем од ставот 2 ги вклучува политичките функции, бизнис функции и јавни функции или должности. Ова прашање мора да има општествено значење. Ова ограничување, сепак, се однесува само на наведените лицата, не и на нивните блиски пријатели и семејството. Според Извештајот на Комитетот за парламентарно право (lakivaliokunnan mietintö, lagutskottets betänkande LaVM 6/2000), целта на таа одредба е да се дозволи ширење на информации за приватниот живот на овие лица, доколку информациите се релевантни за оценувањето на квалитетот на извршувањето на нивните функции.

32. Предлог-законот на Владата HE 184/1999 дополнително пропишува дека во проценката на нарушување во приватниот живот, се земени во предвид законитоста на нарушувањето и концептот на приватниот живот. Јавноста на еден документ автоматски не дава за право да се презентирата во средствата за јавно информирање информации кои се однесуваат на нечиј приватен живот, а се содржани во документот. Согласно од лицето во однос на одредбата за информации има значење во проценката на законитоста на нарушувањето. Без изречна согласност, вообичаено нема причина да се верува дека засегнатата личност ќе се согласи на објавување на информации во врска со нејзиниот приватен живот (види Извештај на Комитетот за Парламентарно право AVM 6/2000). Згора на тоа, приватниот живот е заштитен од ширење на информации кои можат да бидат точни како такви. Со цел овој чин да се казнува, потребно е информациите да се однесуваат на приватниот живот на личноста во прашање (види владин предлог-закон HE 184/1999). Во однос на концептот

приватен живот, се упатува кон објаснување на работите преку Уставните одредби за фундаментални права и на владиниот предлог-закон HE 84/1974.

33. Во travaux préparatoires во однос на поранешната Глава 27, дел 3 (а), од Кривичниот законик (види владин предлог-закон HE 84/1974), немаше прецизна дефиниција на приватниот живот, но работите *inter alia* како семејниот живот, активности во слободно време, здравје, врски и слични однесувања за оние на општествено значајни позиции а кои немале релевантно значење за вршење на власта, се сметале како дел од приватниот живот. Дополнително било побарано дека со тие постапки би можеле да се предизвикаат штета или страдање. Таква штета исто така, може да биде "нематеријална штета, која може да се манифестира во проблеми со социјалната интеракција или почитување". Просечниот човек ужива најсилна заштита на приватниот живот. Неговото учество во инцидент значаен за општеството може да оправда исклучок од таа заштита. Во секој случај, ако делото е од таков вид што тоа не може да се смета дека е од социјално значење, тогаш тоа е прашање кое треба да се заштити во сферата на приватниот живот, во спротивно, заштита на приватниот живот не го ограничува објавувањето. Покрај тоа, објавувањето не може да биде во поголема мера отколку што тоа било потребно. Така, потребата да се спомене името на лицето или друг опис на личноста која овозможува идентификација, отсекогаш била предмет на внимателно разгледување.

Одредби кои се однесуваат на терминот Јавност

34. Законот за отвореност на активностите на владата (Laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta, Lagen om offentlighet

jas myndigheternas verksamhet;. Закон бр. 621/1999) содржи одредби за правото на пристап до официјални документи во јавниот домен, должноста на службениците за доверливост, тајност на документи и други ограничувања на пристап кои се неопходни за заштита на јавните или приватните интереси, како и за должностите на властите да се постигнат целите на Законот. Сепак, постојат специфични одредби кои се однесуваат на судските расправи.

35. Според член 22 од Законот за Јавност на судските постапки во Општите судовите (*laki oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa, lagen om offentlighet vid rättegång i allmänna domstolar*; Закон бр. 370/2007), одлуките на судот се јавни, освен ако судот нареди тие да се чуваат во тајност. Страните и јавноста има право да биде присутна кога одлуките се соопштуваат.

36. Според подготвителните работи од Законот (види владин предлог-закон HE 13/2006):

"... Списите се во голема мера јавни и јавноста не се ограничува само на јавност на усното сослушување. Од друга страна, во Финска јавноста на списите на предметот автоматски не значи дека целата јавна документација како таква на пример без нарушување на приватноста, би можела да биде објавена во медиумите. Ова право на медиумите да објавуваат е ограничено преку нивното саморегулирање, но, исто така, на пример, и со одредбите од Кривичниот законик во врска со заштитата на приватноста. На тој начин може да се каже дека јавноста е поширока и контролата за заштитата на приватноста се прави претежно ретроактивно. Тоа има за цел самите медиуми да одлучат кој од јавните документи ќе ги објават..."

Одредби кои се однесуваат на одговорност

37. Член 39 од Законот за слобода на (*painovapauslaki, tryckfrihetslagen*; Закон бр. 1/1919), кој бил на сила во

релевантниот период, пропишува дека одредбите за прекршочна одговорност се применуваат на исплатата на надомест на штета настаната поради содржината на испечатен материјал.

38. Глава 5, дел 6, од Законот за прекршочна одговорност (*vahingonkorvauslaki, skadeståndslagen*, закон бр. 412/1974, изменет со Закон бр. 509/2004), предвидува дека надомест на штета, исто така, може да се додели за вознемиреност што произлегува, *inter alia*, од дела против слободата, честа, домот или приватниот живот. Во Глава 5, Дел 1, од споменатиот закон, оштета претставува надомест за лична повреда и оштетување на имот. Член 2 предвидува дека лице кое претрпело лична повреда има право на отштета за да се покријат медицински трошоци и други трошоци кои произлегуваат од повредата, како и загубата на приход и претрпена болка и страдање.

39. Според предлог-законот на Владата за измена на Законот за прекршочна одговорност (HE 116/1998), максималниот износ на надоместокот за болка и страдање меѓудругото и од телесни повреди бил во минатото околу FIM 100.000 (16.819 евра). Во последователниот нацрт-закон со кој Владата го измени Законот за прекршочна одговорност (HE 167/2003, стр. 60), не се предлагаат никакви промени кои преовладуваат за нивото на надомест на штета за страдањата. Во препораката на советодавен одбор за лични повреди (*Henkilövahinkoasiain neuvottelukunta, Delegationen för personskade-ärenden*) во 2008 година, надоместот за вознемирување во случаи на клевета можел да оди до 10.000 евра и во случаите поврзани со ширење на информации за повреда на приватноста до 5.000 евра. Од друга страна,

максималната надомест , на пример, убиство без умисла, убиство или убивање се движи помеѓу 3000 евра и 5000 евра.

Саморегулирање на новинарите

40. Унијата на новинари во Финска (*Suomen Journalistiliitto, Finlands Journalistförbundet ry*) објави Упатство за новинарите (*Journalistin ohjeet, Journalistreglerna*) за потребите на саморегулирање. Упатството од 1992 година на сила во тоа време пропишува дека под услов, *inter alia*, дека работите во сферата на приватниот живот, кои се на штета на соодветните лице или нивни блиски роднини, не треба да бидат објавени освен ако тие не се од општо значење (член 24). Принципите во врска со заштитата на поединецот, исто така, се применуваат на употребата на информации содржани во јавни исправи или други јавни извори. Информации кои се јавни не секогаш значи дека може слободно да се објавуваат (член 29).

41. Новото Упатство стапи во сила во 2005 година, кое пропишува дека при објавување на јавен материјал мора да се има предвид заштитата на приватниот живот. Многу деликатни информации во врска со нечиј личен живот може да бидат објавени само со согласност на лицето во прашање или, доколку тие прашања се од значителен јавен интерес (член 27).

42. Исто така Советот за мас-медиумите (*Julkisen sanan neuvosto, Opinionsnämnden för massmedier*), кој е саморегулаторно тело основано во 1968 година од страна на издавачите и новинарите во областа на масовната комуникација и чија задача е да толкува добра професионална пракса и да ја брани слободата на говорот и објавувањето, има издадено

голем број на резолуции и изјави, *inter alia*, една во 1980 и една во 1981 година. Првата се однесува на содржината на приватниот живот, а втората за покриеност во обелоденување на имињата поврзани со кривични дела.

43. Во Изјавата од 1980 година, Советот за медиумите се вели, меѓу другото, дека заштитата на приватниот живот се применува, во принцип на сите граѓани. Колку е поголема и подлабоки социјални импликации има, толку поважно е да се биде во можност да се објават информации за нив. Советот направи поделба на луѓето во три групи, во однос на нивото на заштита на идентитетот: (1) на лица кои извршувањето политички, економски и административни овластувања; (2) други јавни личности, на пример, во секторите на забавата, спортот, уметноста или науката; и (3) обичните граѓани. Советот истакна дека заштитата на идентитетот е најтесна за групата 1 и најобемна за групата 3. Сепак, оваа скала не може да се користи само формално и степенот на заштита треба да се толкува врз основа на случај до случај. Позицијата на лицето имала големо значење во одредувањето на заштитата на приватниот живот, но таа само по себе не може да се смета како одлучувачки фактор. Значењето на оваа прашање, исто така, имало значајно влијание. Однесувањето на добро позната личност која се појавува во јавноста во врска со неговите или нејзините професионални задачи или јавна улога како таква не припаѓа на сферата на приватниот живот на лицето. Напротив, информации во врска со начинот на живот на таа личност вообичаено не припаѓаат во сферата на приватниот живот, иако неговата или нејзината областа на заштитата е потесна од онаа на обичниот граѓанин. Во одредени случаи, информации во врска со начинот на живот на една личност може да бидат тесно поврзани со

неговите професионални задачи на начин на кој објавувањето би било оправдано. Потребно е, сепак, случајот кој е во прашање да има значително општо значење. Исто така, објавувањето не треба да се прошири повеќе отколку што е потребно само за разгледување на случајот. На крај, тоа е во согласност со добрата новинарска пракса со цел да се види дека објавувањето не предизвикува непотребно страдање на лицето кое е засегнато или за неговите роднини.

III. РЕЛЕВАНТНИ МЕЃУНАРОДНИ МАТЕРИЈАЛИ

44. На 10 јули 2003 година, Комитетот на Министри на Советот на Европа ја усвои Препораката No.Rec (2003) 13 за обезбедување на информации преку медиумите во врска со кривичните постапки. Во точките 1, 2 и 8 од начелата додадени во препораката, е наведено како што следи:

"Јавноста мора да биде во можност да добива информации за активностите на судските власти и полициските служби преку медиумите. Затоа, новинарите треба да можат слободно да известуваат и коментираат за функционирањето на кривично правниот систем, да подлежат единствено на ограничувањата предвидени во следниве начела.

Почитување на принципот на пресумпција на невиност како составен дел од правото на фер судење. Соодветно на тоа, мислењата и информациите во врска со тековните кривични постапки треба единствено да се пренесуваат преку медиумите кои нема да и наштетат на претпоставката за невиност на осомничениот или обвинетиот.

При обезбедување на информации за осомничени, обвинети или осудени страни во кривичните постапки треба да се почитува нивното право за заштита на приватноста во согласност со член 8 од Конвенцијата. Особена заштита треба да им биде овозможена на малолетници или други ранливи лица, како и на жртвите, сведоците и семејствата на осомничените, обвинетите и осудените. Во сите случаи, особено внимание треба да се посвети на штетниот ефект што може да го има презентирањето на

информацијата со која се овозможува идентификацијата врз лицата наведени во ова начело. "

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 10 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

45. Жалителот се жалел во согласност со член 10 од Конвенцијата дека немало неопходна општествена потреба да му биде попречено неговото право на слобода на изразување и дека неговата пресуда и изречената казна не биле пропорционални со прифатените цели за ограничување на слободата на изразување.

46. Член 10 од Конвенцијата гласи:

"1. Секој има право на слобода на изразување. Ова право ја вклучува слободата на сопствено мислење и примање и пренесување на информации или идеи, без попречување од јавен орган и без оглед на границите. Овој член не ги спречува државите да бараат лиценци за радиодифузија, телевизиски пренос и кината.

2. "Остварувањето на овие слободи, бидејќи со себе носи должности и одговорности, може да биде предмет на такви формалности, услови, рестрикции или казни определени со закон и се неопходни во едно демократско општество, во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет или јавната сигурност, за спречување на неред или кривично дело, за заштита на здравјето или моралот, за заштита на угледот или правата на другите, за спречување на ширењето на доверливи информации или за одржување на авторитетот и непристрасноста на судството "

47. Владата го оспори овој аргумент.

А. Допуштеност

48. Судот констатира дека оваа жалба не е очигледно неоснована во смисла на член 35 § 3 (а) од Конвенцијата. Тој понатаму забележува дека не е недопуштена по бил која друга основ. Поради тоа мора да биде прогласена за допуштена.

Б. Основаност

1. Поднесоци на страните

49. Владата се согласи дека имало попречување на правото на изразување на апликантот, но тврдеше дека тоа е предвидено со закон, односно во Глава 24, дел 8, од Кривичниот законик наведувајќи ја легитимната цел за заштита на угледот или правата на другите, имено приватноста на Ј.

50. За потребата, Владата укажа дека жалителот бил осуден само за објавувањето на името на Ј. и неговата психолошка состојба, и сите овие информации биле јавни. Сепак, фактот дека овие информации биле јавни не значело дека може да бидат објавени. Домашните судови најдоа дека Ј. бил висок полициски офицер чии должности се остварувањето на јавната власт. Сепак, кривичните дела се случиле за време на слободното време. Од друга страна, локалниот интерес во случајот бил толку исклучителен што било разумно да се пишува за делата сторени од страна Ј. и за неговата состојба на умот. Жалителот бил свесен за фактот дека Ј. бил ментално болен во времето на објавување. Домашните судови најдоа дека објавувањето на името на Ј. не ја зајакнало новинарската порака на апликантот ниту пак била добро основана на некој

друг начин. Неговото име било споменато околу 50 пати и тоа не било грешка. Името на Ј. не биле откриено во ни една друга публикација. Фактот дека Ј. дал интервјуа за медиумите не го променило исходот на конкретниот случај поради тоа што не бил во можност да ги оцени последиците од неговите постапки поради неговата ментална болест.

51. Од аспект на Владата за околностите на конкретниот случај е дека не се работи за јавен интерес. Домашните судови и Советот за мас-медиумите го донеле истиот заклучок. Жалителот не покажал соодветна основа за објавување на информациите. Објавените информации се состоеле само од факти, но биле многу детални. Оваа информација е во доменот на заштитата на приватниот живот на Ј.. Покрај тоа, објавувањето на приватните информации се случиле пред Ј. да биде осуден. Објавената статија достигнала околу 100 читатели во родниот град на Ј., а околу 25.000 читатели во целата земја. Со тоа, потенцијална штета на угледот на Ј. била неограничена. Што се однесува санкциите изречени на апликантот, прашањето за граѓанска одговорност на апликантот се сеуште во тек пред Апелациониот суд и прашањето на пропорционалноста на оваа санкција не би можело сеуште да се оценува. Од аспект на Владата пропорционалноста треба да се оценува во однос на осудувањето на апликантот. Нарушувањето на правото на слобода на изразување на апликантот било пропорционално со легитимната цел која се спроведувала.

52. Апликантот тврдеше имало нарушување на неговата слобода на изразување и дека условите од член 10 § 2 од Конвенцијата не се дел 8, од Кривичниот законик, бидејќи содржела јавни информации добиени од страна на Регистарот

на Окружниот суд и од застапникот на Ј. кој во негово име кажал за степенот на одговорност на Ј. и барањето да биде ставен на психијатриско испитување. За објавување на името на обвинет имаше многу малку судска пракса. Врховниот суд нашол во еден од неговите прецедентни случаи дека објавувањето на името на осуден криминалец во едно списание не ја нарушува неговата приватност, но ова прашање треба да се оценува од случај до случај. Апликантот тврдеше дека вообичаено таква информација не ужива заштита, но се смета за јавна. Немало исклучоци кои се однесувале на полициските службеници. Било познато само дека во пролетта 2010 година Ј. поднел оставка од функцијата во 2004 година.

53. Како неопходно апликантот истакна дека до сега немало слични кривични дела за споредба во кои полициски службеник бил обвинет. Советот за Мас Медиуми во своите одлуки никогаш не изјавил дека немало јавен интерес. Во секој случај според Изјавата на Советот од 2002 година, постапките за саморегулирање кои се воделе пред него не можат да се земат како основа за обвиненија или осудување. Ако тоа била интенцијата, тогаш Советот би се воздржал од донесување одлуки. Во овој случај застапникот на Ј. го уверил Советот дека Ј. нема да поведе кривична постапка против апликантот, а на крајот се случило спротивното. Апликантот се согласи со Владата за тоа дека пропорционалноста на изречената санкција против него сеуште не треба да се оценува од причина што прашањето за граѓанска одговорност сеуште е во тек пред второстепениот суд.

2. Оценка на Судот

1. Дали имало попречување

54. Судот се согласува со страните дека осудувањето на апликантот и изречената парична казна како и доделените обесштетувања претставуваат попречување на неговото право на слобода на изразување, загарантирано со Член 10 § 1 од Конвенцијата.

2. Дали тоа било пропишано со Закон и дали има легитимна цел

55. За тоа дали нарушувањето било "пропишано со закон", Судот забележува дека страните се согласуваат за тоа дека обжаленото попречување имало основа во финските закони поточно во Глава 24, дел 8, од Кривичниот законик. Ставовите на страните, сепак, се разминуваат кога станува збор за предвидливоста на споменатата одредба. Судот на тој начин мора да испита дали засегнатата одредба го исполнува барањето за предвидливост.

56. Судот веќе истакна дека една норма не може да се смета како "закон", освен ако не е формулирана со доволна прецизност за да му овозможи на поединецот да го регулира своето однесување: тој мора да биде во можност - ако е потребно и со соодветен совет - да ги предвиди, до степен кој е разумен во дадените околности, последиците кои одредена активност може да ги предизвика. Тие последици не треба да бидат предвидливи со апсолутна сигурност: искуството покажало дека тоа не може да се постигне. Иако сигурноста е многу пожелна, може да предизвика прекумерна строгост и законот треба да го задржи темпото со промена на околностите.

Соодветно на тоа, многу закони неминовно се формулирани со термини кои во поголема или помала мера се нејасни и чиешто толкување и примена се прашање на пракса (види *Sunday Times v. the United Kingdom (no. 1)*, 26 април 1979 година, § 49, Серија А бр. 30 и *mutatis mutandis*, *Kokkinakis v. Greece*, 25 Мај 1993 година, § 40, Серија А бр. 260-А).

57. Во однос на одредбата за која станува збор, Глава 24, дел 8 од Кривичниот законик, судот веќе пронајде во случајот *Eerikäinen* (види *Eerikäinen* и други против Финска, бр. 3514/02, § 58, 10 февруари 2009 година) во кој претходните одредби од Кривичниот законик се применувале, и во случајот *Reinboth* (види *Reinboth* и други против Финска, бр. 30865/08, § 71, 25 јануари 2011 година), дека не е утврдена двосмисленост, како во однос на неговата содржина: ширење на информации, инсинуации или слика која го прикажува приватниот живот на друго лице и која била погодна за предизвикување на страдање квалификувано како нарушување на приватноста. Понатаму, Судот истакнува дека во втората реченица од одредбата исклучокот е подеднакво јасно формулиран во однос на лицата кои поседуваат јавни функции, или кои се вклучени во професионалниот живот, во политички активности или во некоја друга слична активност (види *Flinkkilä* и други против Финска, бр. 25576/04, § 66, 6 април 2010 година, во однос на претходната одредба, и *Reinboth* и други против Финска, цитирана погоре, § 71).

58. За време кога статијата била објавена во март 2004 година имало неколку одлуки на Врховниот суд во врска со толкувањето на одредбата за која станува збор, сите биле релевантни за различни аспекти на приватниот живот, Судот

оцени дека можноста да биде изречена санкција за нарушување на приватниот живот не била нешто кое неможело да се предвиди. Иако немало прецизна дефиниција на приватниот живот во подготвителни работи (види владин предлог-закон HE 84/1974 и HE. 184/1999), е напоменато дека потребата да се спомене името на лицето или друг опис на личноста овозможува идентификација, тоа секогаш било предмет на внимателно разгледување. Кога жалителот имал сомнежи за прецизност на опсегот на одредбата во прашање, тој требал или да побара совет за неговата содржина или да се воздржи од откривање на идентитетот на Ј. Згора на тоа, жалителот кој бил професионален новинар, не може да се тврди дека бил неук во однос на содржината на споменатата одредба од Упатството за новинари и практиката на Советот за мас-медиумите, иако не биле обврзувачки, предвидуваат дури построги правила од споменатата одредба на Кривичниот законик .

59. Оттука Судот заклучува дека попречувањето било “пропишано со закон“ (види *Nikula v. Finland*, бр. 31611/96, § 34, ECHR 2002-II; *Selistö v. Finland*, бр. 56767/00, § 34, 16 Ноември 2004 година; *Karhuvaara and Iltalehti v. Finland*, no. 53678/00, § 43, ECHR 2004-X; *Eerikäinen and Others v. Finland*, цитирана погоре, § 58; *Flinkkilä and Others v. Finland*, цитирана погоре, § 68; and *Reinboth and Others v. Finland*, цитирана погоре, § 73). Покрај тоа, не било спорно дека попречувањето произлегува од легитимната цел за заштита на репутацијата или правата на другите, во рамки на значењето на член 10 § 2.

3. Дали попречувањето било неопходно во демократско општество?

60. Согласно добро воспоставената судска пракса, слободата на изразување претставува еден од основните темели на демократското општество и еден од основните услови за неговиот напредок и само-исполнување на секој поединец. Согласно став 2 на член 10 од Конвенцијата, се применува не само на "информациите" или "идеите" кои се позитивно примени или се сметаат за ненавредливи или како прашања на индиферентност, туку и на оние што навредуваат, шокираат или вознемируваат. Такви се барањата на плурализмот, толеранцијата и широкоумноста, без кои не може да постои "демократското општество". Оваа слобода е предмет на исклучоци утврдени во член 10 § 2 која, сепак, мора строго да се толкува. Потребата за било какви ограничувања мора убедливо да се утврди (види, на пример, *Lingens v. Austria*, 8 Јули 1986 година, § 41, Series A бр. 103, и *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], бр. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII).

61. Придавката "неопходно", во рамките на значењето на член 10 § 2, имплицира постоење на "итна општествена потреба". Државите договорнички имаат одредена маргина на проценка при оценувањето дали таква потреба постои, но тоа оди паралелно со европскиот надзор, опфаќајќи ги законодавството и одлуките што го применуваат тоа, дури и оние дадени од страна на независен суд. Судот затоа е овластен да даде конечна одлука за тоа дали "ограничувањето" е соодветно на слободата на изразување заштитена со членот 10 (види *Janowski v. Poland* [GC], бр. 25716/94, § 30, ECHR 1999-I).

62. Задачата на Судот при вршењето на надзор не е да го заземе местото на националните власти туку да ревидира согласно член 10, во светлината на случајот како целина, одлуките што ги донеле согласно нивното овластување за проценка. (види, од многуте други органи *Fressoz and Roire v. France* [GC], бр. 29183/95, § 45, ECHR 1999-I).

63. Во вршењето на неговата надзорна надлежност, Судот мора да погледне во спорното попречување во светлината на случајот како целина, вклучувајќи ја и содржината на забелешките направени од страна на апликантите и контекстот во кој тие ги направиле. Особено, мора да утврди дали попречувањето било "пропорционално на легитимните цели" и дали причините изнесени од страна на националните власти за да го оправдаат тоа биле "релевантни и доволни" (види *Sunday Times v. the United Kingdom (no. 1)*, цитирана погоре § 62, Series A бр. 30; *Lingens*, цитирана погоре, § 40; *Barfod v. Denmark*, 22 февруари 1989 година, § 28, Series A бр. 149; *Janowski*, цитирана погоре, § 30; и *News Verlags GmbH & Co.KG v. Austria*, бр. 31457/96, § 52, ECHR 2000-I). Притоа, Судот мора да се увери дека националните власти применуваат стандарди кои се во согласност со принципите вградени во член 10 и, згора на тоа, дека тие се засновани врз основа на прифатлива проценка на релевантни факти (види *Jersild v. Denmark*, 23 септември 1994 година, § 31, Series A бр. 298).

64. Судот понатаму ја нагласува суштинската функција која печатот ја има во едно демократско општество. Иако печатот не смее да пречекори одредени граници, особено во однос на угледот и правата на другите и потребата да се спречи откривањето на доверливи информации, негова должност е

сепак да се пренесат - на начин во согласност со своите обврски и одговорности - информации и идеи за сите прашања од јавен интерес. (види *Jersild*, цитирана погоре, § 31; *De Haes and Gijssels v. Belgium*, 24 февруари 1997 година, § 37, *Reports of Judgments and Decisions 1997-I*; и *Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway* [GC], бр. 21980/93, § 58, ECHR 1999-III). Оваа должност се проширува до известување и коментирање на судски постапки кои, под услов тие да не ги пречекорат границите утврдени погоре придонесувајќи за нивниот публицитет и на тој начин да бидат во согласност со барањето од член 6 § 1 од Конвенцијата дека рочиштата се јавни (види *Egeland and Hanseid v. Norway*, бр. 34438/04, § 49, 16 април 2009 година. Не само што медиумите имаат задача да даваат такви информации и идеи, јавноста исто така има право да ги прими (види, *Sunday Times v. the United Kingdom (no. 1)*, цитирана погоре, § 65). Покрај тоа, Судот е свесен за фактот дека новинарската слобода исто така го опфаќа и можното прибегнување кон степен на претерување, па дури и провокација (види *Prager and Oberschlick v. Austria*, 26 април 1995 година, § 38, Series A бр.313, и *Bladet Tromsø and Stensaas*, loc. cit.).

65. Границите на дозволена критика се пошироки за еден политичар во однос на приватно лице. За разлика од вториот, за првиот неизбежно и свесно отворено се поставуваат за непосредна контрола на нивните зборови и дела од страна на новинарите и јавноста во целина, и следствено на тоа треба да покажат повисок степен на толеранција.(види, на пример, *Lingens v. Austria*, цитирана погоре, § 42; *Incal v. Turkey*, 9 јуни 1998 година, § 54, *Reports of Judgments and Decisions 1998-IV*; и *Castells v. Spain*, 23 април 1992 година, § 46, Series A бр. 236).

66. Судот истакнува дека државните службеници при вршење на службена должност се како и политичарите, предмет на пошироки граници на прифатливи критики отколку што е случај за приватни лица. Сепак, не може да се каже дека државните службеници свесно се отворени за непосредна контрола на секој нивен збор и дело во иста мера како и политичари и затоа треба да се третираат на еднакво рамниште со приватните лица кога станува збор за критика на нивните активности (види *Nikula v. Finland*, цитирана погоре, § 48).

67. Слободата на изразување треба да биде урамнотежена наспроти заштитата на приватниот живот гарантирана со член 8 од Конвенцијата (види *Mosley v. the United Kingdom*, бр. 48009/08, § 115, 10 мај 2011 година; и *Kasabova v. Bulgaria*, бр. 22385/03, § 60, 19 април 2011 година). Концептот на приватен живот опфаќа лични информации кои поединците можат законски да очекуваат дека не треба да се објавуваат без нивна согласност и вклучува елементи кои се однесуваат на право на лицето на имиџ. На тој начин објавувањето на фотографија е во рамките на приватниот живот (види *Von Hannover v. Germany*, бр. 59320/00, §§ 50-53 и 59, ECHR 2004-VI).

68. Во случаите во кои Судот морал да ја урамнотежи заштитата на приватниот живот наспроти слободата на изразување, тоа го нагласи придонесот на фотографиите или статии во печатот за дебата од општ интерес (види *Tammer v. Estonia*, бр. 41205/98, §§ 59 et seq., ECHR 2001-I; *New Verlags GmbH & Co. KG v. Austria*, цитирана погоре, §§ 52 et seq.; и *Krone Verlag GmbH & Co. KG v. Austria*, бр. 34315/96, §§ 33 et seq., 26 февруари 2002 година). Судот во еден случај утврди дека употребата на одредени термини во врска со приватниот

живот на поединецот не е "оправдана од аспект на јавен интерес" и дека овие услови не "[се однесуваат] на прашање од општо значење" (види Tammer, цитирана погоре, § 68) и понатаму смета дека немало повреда на член 10. Сепак во друг случај Судот придаде посебно значење на фактот дека предмет темата во прашање била вест од "голем јавен интерес "и дека објавените фотографии" не откриле никакви детали на "приватен живот "на лицето во прашање (види *Krone Verlag GmbH & Co. KG*, цитирана погоре, § 37) и сметал дека има повреда на член 10. Во група на финскиот случаи Судот утврдил дека едно приватно лице со неговото однесување, може да влезе во јавниот домен и дека откривањето на неговиот идентитет во извештајот на весникот имало директно влијание врз прашања од јавен интерес (види *Flinkkilä and Others v. Finland*, цитирана погоре, §§ 83 and 85; *Tuomela and Others v. Finland*, бр. 25711/04, §§ 56 и 58, 6 април 2010 година; *Jokitaipale and Others v. Finland*, бр. 43349/05, §§ 71 и 73, 6 април 2010 година; *Soila v. Finland*, бр. 6806/06, §§ 68 и 70, 6 Април 2010 година; и *Iltalehti and Karhuvaara v. Finland*, бр. 6372/06, §§ 60 и 62, 6 април 2010 година). Судот утврдил повреда и во овие предмети исто така.

69. Исто така од значење за урамнотежување на конкурентните интереси кои Судот мораа да ги спроведе е фактот дека согласно член 6 § 2 од Конвенцијата секое лице е невинно за било какво кривично дело додека не се докаже дека е виновен (види *Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway*[GC], цитирана погоре, § 65).

70. Навраќајќи се на фактите на конкретниот случај, Судот констатира дека жалителот бил осуден врз основа на

откривање на приватни детали ставени во оспорената статија во својство на уредник и одговорен уредник и дека тој заедно со издавачката компанија, им било досудено да платат надоместок на штета и трошоци.

71. Судот на самиот почеток забележува дека спорната статија опишува детали за инцидентот од 29 јули 2003 година и во неа е вклучено името на Ј. , годината на раѓање, некои основни информации за него и неговото место на работа. Информациите во статијата се базирале на јавни судски документи побарани од страна на апликантот од Основниот суд по сослушувањето на 3 февруари 2004 година. Исто така е наведено дека Ј. се согласил да се подложи на психијатриско испитување пред судот да ја донесе одлуката и дека тоа му било наредено да го стори од страна на судот.

72. Судот забележува дека овие факти биле презентирани на објективен начин. Нема докази, или било какви наводи, за фактички погрешно толкување или лошо волја од страна на апликантот. Ниту пак постои каква било сугестија дека деталите за Ј. биле добиени со затајување или други недозволени начини (спореди *Von Hannover v. Germany*, цитирана погоре, § 68). Фактите во написите во септемвриското издание не биле предмет на спорот, дури и пред домашните судови.

73. Јасно е дека Ј. бил искусен полицаец чии должности вклучувале вршење на јавните овластувања. Кривичните дела не биле извршени во канцеларија, туку во слободното време на Ј. Сепак, тој го употребил овластувањето на неговата јавна функција за извршување на кривични дела. Кривичните пријави

биле поднесени против него и тој подоцна бил осуден како виновен, но бил ослободен од казната поради неговата ментална болест. Судот забележува дека иако кривичните дела биле сторени како вообичаени, било многу ретко истите да бидат извршени од страна на полициски службеник.

74. Судот понатаму забележува дека оспорената статија била фокусирана да го објасни текот на настаните онака како тие биле раскажани од Ј. за време на истражната постапка. Оваа информација е јавна. Нема детали од приватниот живот на Ј. кои биле споменати, освен името и фактот дека тој ќе се подложи на психијатриско испитување пред судот да донесе одлука и дека му било наредено да го стори тоа од страна на судот. Практично истите информации биле дадени од страна на Ј. во текот на интервју дадено за друго списание.

75. Покрај тоа, треба да се напомене дека откривањето на идентитетот на Ј. во информирањето имал директно влијание врз прашања од јавен интерес, имено неговото однесување и неговата способност да продолжи со неговата работа како полицаец. Бидејќи Ј. бил полицаец, тешко е да се види како неговите дела, дури и ако извршени за време на неговото слободно време, не биле предмет на јавен интерес. Затоа, Судот смета дека постои континуиран елемент на јавен интерес вклучен во информирањето.

76. Судот понатаму забележува дека акцент во статијата во прашање е очигледно на сметка Ј. за текот на настаните. Иако статијата била напишана и објавена пред Ј. да биде осуден, информирањето и коментирањето за неговата судска постапка

било објективно и беспрекорно од аспект на член 6 § 2 од Конвенцијата.

77. На крајот, Судот ги зема во предвид сериозноста на санкциите изречени на апликантот, вклучувајќи го и прашањето за граѓанска одговорност која во меѓувреме станала правосилна (види точка 27 погоре). Жалителот бил осуден според кривичниот закон и морал да плати триесет дневна-парична казна во износ од 1.170 евра. Покрај тоа, тој заедно со издавачката куќа, им било наредено да му платат надоместок на Ј. во вкупен износ од 5.000 евра плус камата и неговите судски трошоци во износ од 2.140 евра. Покрај тоа, апликантот сам морал да му плати на Ј. надомест за трошоци и издатоци во износ од 4.000 евра и 4.200 евра. Износот на надоместокот се смета како значителен, со оглед дека максимална надомест која им се нудат на жртвите на сериозно насилство е околу ФИМ 100.000 (17.000 евра) во тоа време (види точка 40 погоре) .

78. Судот во однос на тоа забележува дека прибегнување кон кривични санкции со цел да се казнат медиумски професионалци кои објавуваат информации во весници со кои се напаѓа приватноста на поединецот не е, како такво некомпатибилно со член 10 од Конвенцијата. Сепак, само во исклучителни околности такви санкции може да се оправдаат. (види *Saaristo and Others v. Finland*, бр. 184/06, § 69, 12 октомври 2010 година; и *Yleisradio Oy and Others v. Finland (dec.)*, бр. 30881/09, 8 февруари 2011 година; во однос на клеветата и навреда, види *Cumpăna and Mazăre v. Romania* [GC], бр. 33348/96, § 115, ECHR 2004-XI; *Lindon, Otchakovsky-Laurens and July v. France* [GC], бр. 21279/02 и 36448/02, § 59, ECHR 2007-IV; и *Długolecki v. Poland*, бр. 23806/03, § 47, 24 февруари

2009 година). Не постојат такви исклучителни околности во овој случај.

79. Судот смета дека такви тешки последици, гледани наспроти позадината на околностите која резултира со попречување на правото на Ј. на почитување на неговиот приватен живот, биле непропорционални имајќи го предвид натпреварувачкиот интерес за слободата на изразување.

80. Како заклучок, според мислењето на Судот причините се базираат на домашните судови, иако релевантни, тие сепак не биле доволни за да покажат дека обжаленото попречување било "неопходно во едно демократско општество". Згора на тоа, вкупните санкции кои биле изречени се диспропорционални. Имајќи ги предвид сите претходни наведени фактори, и покрај маргините на проценка понудени од страна на државата во оваа област, Судот смета дека домашните судови не успеале да постигнат правична рамнотежа помеѓу конкурентните интереси кои се во прашање.

81. Поради то има повреда на член 10 од Конвенцијата.

II. ОСТАТОКОТ ОД ЖАЛБАТА

82. Жалителот исто така се жалеше согласно член 7 од Конвенцијата дека бил осуден и ако името на обвинетиот било јавна информација со закон и објавувањето на јавни информации не било казниво според Кривичниот Законик.

83. Земајќи ги во предвид списите на предметот, Судот наоѓа дека прашањето на кое се жали не повлекува повреда на правата на апликантот согласно Конвенцијата. Следствено, овој дел од апликацијата е очигледно неоснован и мора да биде отфрлен согласно член 35 §§ 3 и 4 од Конвенцијата.

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

84. Член 41 од Конвенцијата предвидува:

“Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумна репарација на штета, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот.”

A. Оштета

85. Жалителот побара 5,650 Евра во поглед на материјалната штета и 5,000 Евра во поглед на нематеријална штета.

86. Владата забележа дека Жалителот не поднел пропратни документи за реална исплата на сумите кои ги навел во однос на материјалната штета. Владата остави на дискреција на Судот да одлучи дали на Жалителот треба да му биде исплатен надомест за материјална штета која тој ја побарал. Во однос на нематеријална штета, Владата истакна дека барањето на жалителот Исто така, содржи наводите од член 7 кои воопшто не биле комуницирани. Владата утврди дека барањето за нематеријална штета е премногу високо во однос на износот и смета дека доделениот надомест не треба да биде повисок од 1500 евра.

87. Судот утврди дека постои причинско последична врска помеѓу утврдената повреда и наводната материјална штета. Како резултат на тоа, оправдано е да му се додели надомест на апликантот по тој основ. Имајќи ги предвид сите околности и документи со кои располага, Судот му доделува на жалителот 5650 евра надомест за материјална штета. Згора на тоа, Судот смета дека жалителот неминовно претрпел и нематеријална штета. Одлучувајќи на правична основа, му доделува 2.000 евра во однос на нематеријална штета.

Б.Трошоци

88. Жалителот исто така побара 8,135.20 ЕВРА за трошоците направени пред домашните судови и 4,412.50 ЕВРА за трошоците во постапката пред Судот.

89. Владата забележа дека трошоците за фотокопирање и поштенски трошоци не треба да бидат надоместени бидејќи биле веќе вклучени во таксата на неговиот правен застапник. Покрај тоа, Жалителот во фактурите не појаснил. Згора на тоа, жалителот пропуштил да ги наведете фактурите за преземените дејствија и часови за секоја активност и цената на секое дејствие. Дел од трошоците биле платени заедно со издавачката куќа која не е учесник во овој случај. Жалителот пропуштил да поднесе било какви дополнителни придружно документи за тоа како судските трошоци помеѓу него и издавачката куќа биле распределени и кој навистина ги платил. Од аспект на Владата ова барање треба да се одбие или барем вкупниот износ на трошоците да не надминува 4000 евра , вклучувајќи го данокот на додадена вредност.

90. Според судската пракса, жалителот има право на надомест на трошоците, само доколку тоа се покажа дека тие биле навистина и неопходно направени, а биле разумни по висина. Во конкретниот случај, земајќи ги предвид горенаведените критериуми, Судот ги отфрла тврдењата по сите точки, бидејќи не е во можност да потврди, врз основа на документите со кои располага, дали Жалителот реално ги претрпел овие трошоци или не .

В. Затезна камата

91. Судот смета за соодветно, затезната камата да се пресмета според најниската камтна стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка, на која треба да се додадат 3 процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ја прогласува* жалбата во однос на член 10 од Конвенцијата за допуштена, а во останатиот дел за недопуштена;

2. *Утврдува* дека имало повреда на член 10 од Конвенцијата;

3. *Утврдува*

(а) Дека тужената држава треба да му исплати на Жалителот, во рок од 3 месеци од денот кога пресудата ќе стане правосилна во согласност со член 44§ 2 од Конвенцијата следните износи:

- (1) 5,650 ЕВРА (пет илјади и шестотини педесет евра), плус било какви такси и давачки кои може да му бидат наплатени, во поглед на материјалната штета

ЛАТОНЕН против ФИНСКА-ПРЕСУДА

(2) 2,000 ЕВРА (две илјади евра), плус било какви такси и давачки кои може да му бидат наплатени, во поглед на нематеријалната штета

(б) дека по истекот на гореспоменатите 3 месеци до исплатата се наплаќа камата на горниот износ според најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка за време на периодот, на која треба да се додадат 3 процентни поени.;

4. *Го отфрла* остатокот од жалбата на жалителот за правичен надомест.

Изготвено на англиски и доставено на писмено на 17 јануари 2012 година, согласно Член 77 ставови 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Lawrence Early
Секретар

LechGarlicki
Претседател